

[Steen.]

Forhold, som Ungdommen ikke er tilfreds med, som det ogsaa i denne Resolution finder Udtryk, finder jeg er baade et rimeligt og naturligt Forhold. En Ungdom, der ser det som sin Opgave fortsat at føre Udviklingen fremad, har efter vor Opfattelse baade Ret og Pligt til at stille sig Maal, som ligger ud over, hvad Tiden og Forholdene rummer Mulighed for at opfylde. En Ungdom, der ikke havde andet at sige i den politiske Debat end at udtrykke Tilfredshed med det Arbejde, dens ældre Meningsfæller udfører, men som i øvrigt syntes, at alting var saare godt, vilde jeg agte ringe. Saadan var vi ikke, da jeg tilhørte den radikale Ungdom, og saa ringe haaber jeg aldrig, radikal Ungdom vil blive.

Dernæst anstillede det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft nogle Betragtninger over de to Regeringspartier og gjorde os opmærksom paa, at det var Partier, der saa principielt vidt forskelligt paa mange forskellige Ting. Tænk, er det virkelig ogsaa gaaet op for det ærede Medlem! Vi andre har vidst det i de 30 Aar, vi har kendt hinanden. Det er altsaa en fuldkommen rigtig Betragtning, men jeg kan ikke erkende, at det var noget rimeligt Grundlag for det ærede Medlem at bruge paa den Maade, det ærede Medlem gjorde, da han raabte „Hob“ efter de to Regeringspartiers Medlemmer, og der var saa meget mindre Rimelighed for det ærede Medlem til at gøre det, som det ærede Medlem lejlighedsvis — sidste Gang kort Tid derefter — mener at have en Opgave ved at bidrage til at værne og vogte om den gode Tone her i Tinget. Det, der her foreligger for det ærede Medlem at tage Stilling til, er ikke det, som alle ved, nej, det er det Arbejdsprogram, som de to Partier — vidende det, som det ærede Medlem pegede paa, og respekterende det over for hinanden — har aftalt som et fælles Arbejdsprogram, det Program, vi har faaet Befolkningens Tilslutning til. Det er til dette og ikke til noget som helst andet, det ærede Medlem har at tage Stilling.

Til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger, fordi det ærede Medlem var den af dem, som har beskæftiget sig med det sidste Afsnit af min Tale, som uden Sammenligning var mest afvisende.

Det ærede Medlem gav sine Meningsfæller i og uden for denne Sal det Raad: Indlad jer ikke med Regeringspartierne, lad være med at have med dem at gøre, for saa kommer snart den Tid, da Det

konservative Folkeparti er det Parti, om hvilket Befolkningens Interesser samler sig — jeg ser bort fra Spaadomene om alle de Ulykker, der skulde overgaa os andre. Jeg mener, at denne Betragtning er i Bund og Grund forkert. Der foreligger for mig i de lagttagelser, jeg har haft Lejlighed til at gøre i Livet, ingen Beviser for, at man samler Interesse om sig og sin Gerning gennem andet end ved at udrette noget. Dette at staa med rene Hænder, som skulde være det attraaværdige, ja det skal man selvfølgelig i visse Situationer, men i Forbindelse med Arbejdet er jeg ikke imponeret deraf, for dér er rene Hænder som Regel Udtryk for tomme Hænder.

Men nu jeg beskæftiger mig med det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, kan jeg ikke tilbageholde en Forundring over, at dette ærede Medlem ligesom søger at benytte enhver Lejlighed ved sin offentlige Fremtræden til at fremstille sig som en meget ringere Politiker, end det ærede Medlem i Virkeligheden er. Jeg tænker paa Udtalelser baade her i Tinget og uden for denne Sal. Naar det ærede Medlem f. Eks., hvad han med Forkærlighed gennem de senere Aar har gjort, beskæftiger sig med Spørgsmaalet om Diktatur og Folkestyre og vender Spørgsmaalet mod sig selv for at besvare Spørgsmaalet, om han er Tilhænger af Diktatur eller Folkestyre, vil vi andre aabent og ærligt sige: Vi er selvfølgelig Tilhængere af Folkestyre. Det siger det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel ikke. Han siger: Forinden jeg skal besvare dette, maa jeg vide, hvem der skal være Diktator.

Det skal aabenbart være vittigt og aandrigt, men det er alt andet. Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem selv rejser og søger enhver Lejlighed til at besvare, er et meget større og dybere Spørgsmaal, end at det kan affærdiges paa den Maade. I hvert Fald efter vor Betragtning er der til Folkestyrets Idé knyttet Menneskerettigheder og saadanne Værdier, at vi meget skal have os frabedt at have det sammenlignet med den Værdi, en eller anden Person, selv med nok saa fremragende Egenskaber, kunde have.

Og jeg forstaaer det saa meget mindre, som det ærede Medlem i sit praktiske politiske Arbejde slet ikke er, som han fremstiller sig. Jeg har gennem Aarene mange Gange haft Lejlighed til i Samarbejde med dette ærede Medlem at behandle Spørgsmaal, der var Rigsdagen forelagt, og dette har efterladt hos mig Indtrykket af en Politiker af en helt anden Karakter end den, det ærede Medlem søger at give sig selv, hver Gang han taler, nemlig af en Politiker, som